

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 130/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Monikou Ilčíšínovou, advokátska kancelária, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako podanú neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 130/2009 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23 Cb 130/2009-571 zo dňa 10. mája 2012 a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 296,44 Eur, ktorý je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Moniky Ilčíšinovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených príloh vyplynulo, pred okresným súdom bolo pod sp. zn. 23 Cb 130/2009 vedené konanie, v ktorom sa žalobca Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalobca“) domáhal po súdom pripustených zmenách žaloby proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“), za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), určenia, že zhromaždenie žalovaného konané 29. apríla 2009 v hoteli [REDAKOVANÉ] v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ] nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia a prijaté uznesenia nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného.

Žalobca žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 vyhovel návrhu spoločnosti [REDAKOVANÉ], a poveril ju v lehote 40 dní od právoplatnosti uznesenia zvolať mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného. Súd súčasne určil, že predsedom mimoriadneho valného zhromaždenia až do zvolenia riadneho predsedu mimoriadneho valného zhromaždenia bude sťažovateľ. Proti tomuto uzneseniu podal 23. apríla 2009 mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 M Obdo 3/2009 z 27. apríla 2009

vykonateľnosť napadnutého uznesenia odložil. Napriek uvedeným skutočnostiam sťažovateľ 29. apríla 2009 o 15.00 h protiprávne zorganizoval na mieste – rekreačné stredisko [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] stretnutie niekoľkých subjektov, zastúpených advokátkou [REDAKOVANÉ], ktoré nezákonne vystupovali ako akcionári žalovaného. Stretnutia sa zúčastnil aj splnomocnený zástupca žalobcu [REDAKOVANÉ]. Pri prezentácii predložil výpis majiteľa zo zoznamu akcionárov žalovaného vedeného Centrálnym depozitárom cenných papierov Slovenskej republiky (ďalej len „centrálny depozitár“) k rozhodujúcemu dňu 24. apríla 2009 a kópiu hromadnej akcie na meno, ktorými preukázal, že jediným akcionárom žalovaného v deň konania mimoriadneho valného zhromaždenia je žalobca. O priebehu stretnutia splnomocnený zástupca žalobcu spísal 29. apríla 2009 na notárskom úrade [REDAKOVANÉ] vyhlásenie vo forme notárskej zápisnice č. N 93/2009, Nz 14567/2009. Sťažovateľ napriek vedomosti o odklade vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 a neexistencii zákonného práva viesť valné zhromaždenie pokračoval v navodzovaní dojmu, že vedie mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného. Ignoroval výpis zo zoznamu akcionárov vedený centrálnym depozitárom, spísal zdanlivú listinu prítomných akcionárov žalovaného, uviedol v nej zúčastnené subjekty [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a v rozpore s reálnou akcionárskou štruktúrou pridelil hlasovacie práva osobám, ktoré nikdy neboli akcionármi žalovaného. Následne poveril [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], aby ako zástupkyňa akcionárov s najväčším počtom hlasov zhromaždenie viedla. Táto však opätovne poverila vedením zhromaždenia sťažovateľa, ktorý prítomných vyzval na odhlasovanie nasledujúcich bodov programu: 1. Zvolenie orgánov MVZ; 2. Zmena stanov spoločnosti [REDAKOVANÉ] 3. Odvolanie a voľba členov predstavenstva; 4. Odvolanie a voľba členov dozornej rady, a do časti programu 5. Rôzne zaradil napr. cezhraničné spojenie žalovaného s cyperskou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], rozdelenie dovedy nerozdeleného zisku, predaj 34 % akcií žalovaného a iné. Uznesenia prijaté osobami, ktoré neboli zapísané do zoznamu akcionárov, nemôžu byť uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného. Naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe odôvodnil žalobca tým, že napriek odkladu vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 realizoval sťažovateľ právne úkony

smerujúce k uskutočneniu mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, na ktorom označené subjekty vystupovali ako akcionári žalovaného a pokúšali sa prijať uznesenia v zmysle programu. Uvedené konanie smerovalo k dosiahnutiu zmien zápisu v obchodnom registri a k uskutočneniu ďalších podstatných zmien v spoločnosti žalovaného. Svedčí o tom aj pozvánka na ďalšie zasadnutie mimoriadneho valného zhromaždenia zvolaného na 1. jún 2009 v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ], ktorú vypracoval sťažovateľ ako predseda predstavenstva žalovaného a doručil ju žalobcovi 11. júna 2009. Právne postavenie žalobcu ako jediného akcionára žalovaného je vážne ohrozené. Bezprostrednosť ohrozenia a naliehavosť právneho záujmu odôvodňuje vystupovanie označených subjektov vydávajúcich sa za akcionárov žalovaného, ktorí tvrdia, že na stretnutí 29. apríla 2009 zvolili sťažovateľa za predsedu predstavenstva žalovaného. Týmto spôsobom sa snažia prevziať obchodné vedenie spoločnosti žalovaného a vykonať ďalšie kroky, ktorými vznikne na strane žalobcu podstatná škoda. Ochranu práv žalobcu ako jediného akcionára žalovaného a odstránenie ohrozenia jeho záujmov nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami ako podanou určovacou žalobou. Naliehavosť právneho záujmu na určení právneho statusu stretnutia konaného 29. apríla 2009 je daná z dôvodu ochrany pred ďalšími zásahmi do akcionárskych práv žalobcu. Pretože nedošlo ku konaniu mimoriadneho valného zhromaždenia, nemôže sa žalobca domáhať určenia neplatnosti uznesení, o ktorých aktéri zhromaždenia tvrdia, že sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného, ide o ničotné právne akty.

Žalovaný s podanou žalobou súhlasil, považoval ju za dôvodnú a navrhol jej vyhovieť. Pre právnu istotu účastníkov je potrebné rozhodnutie súdu, pretože vec nie je možné vyriešiť iným spôsobom. Už táto skutočnosť zakladá existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe. Vzhľadom na dôvody uvádzané žalobcom je v súčasnosti neisté aj právne postavenie samotného žalovaného, keďže osoby, ktoré zvolávali a zúčastnili sa napadnutého mimoriadneho valného zhromaždenia z 29. apríla 2009, sa vo vzťahu k tretím osobám preukazujú zápisnicou z tohto zhromaždenia, vydávajú sa za členov štatutárneho orgánu žalovaného a snažia sa o vykonanie právnych a iných úkonov, ktoré ohrozujú žalovaného a sú v jeho neprospech.

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] sa pojednávania nariadeného na 10. máj 2012 bez ospravedlnenia nezúčastnila, k žalobe sa nevyjadrila a odročenie pojednávania nežiadala.

Okresný súd na pojednávaní zároveň rozhodol o nepripustení jej vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Okresný súd rozsudkom č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 žalobe žalobcu vyhovel a určil, že zhromaždenie uskutočnené 29. apríla 2009 o 15. 00 h v hoteli [REDAKOVANÉ] v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ] nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného a všetky uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného.

Okresný súd sa zaoberal najprv posúdením existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a konštatoval, že *„žalobca má vo veci naliehavý právny záujem aj napriek tomu, že medzi účastníkmi konania nebol spor a obaja účastníci zastávali zhodné názory ohľadne žalobou napadnutého zhromaždenia a uznesení na ňom prijatých. Existenciu naliehavého právneho záujmu súd videl v nutnosti odstránenia právnej neistoty a nejasnosti o právnom charaktere napadnutého zhromaždenia a jeho uznesení vzhľadom na dôsledky a prejavy tohto zhromaždenia a prijatých uznesení navonok vo vzťahu k tretím osobám a spätne vo vzťahu k žalobcovi ako aj žalovanému.“*

Ďalej svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil takto:

„Súdu je z vykonaného dokazovania a jeho rozhodovacej činnosti známe, že žalobca sám vedie, je účastníkom alebo vedľajším účastníkom viacerých súdnych sporov na súdoch SR vyvolaných v súvislosti s konaním údajného MVZ spoločnosti [REDAKOVANÉ] dňa 29.4.2009 a na ňom prijatými uzneseniami, či v súvislosti s predajom akcii tejto spoločnosti v exekučnom konaní. ...

Zo zápisnice označenej ako zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] konaného dňa 29.4.2009 (čl. 60/65) je bez pochybností zrejmé, že zvolávatelia a ostatné zúčastnené subjekty registrované pod bodmi 1/7 listiny prítomných akcionárov, vystupovali a konali na tomto zhromaždení ako akcionári zúčastnení na zasadnutí MVZ a vo forme prijatých uznesení prejavili svoju jednoznačnú vôľu presadiť zásadné rozhodnutia pre spoločnosť žalovaného týkajúce sa zmien v jeho štatutárnych a dozorných orgánoch, podnikateľských aktivitách a majetkovej účasti.

Z vykonaného dokazovania ako aj z rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 22Cb/101/2009, ktorý na pojednávaní predložil žalobca, vyplýva, že uzneseniami prijatými

na zhromaždení konanom dňa 29.4.2009 sa prezentovali tretie osoby vystupujúce ako členovia štatutárneho orgánu spoločnosti [REDACTED], a na ich základe vykonávali právne úkony v neprospech žalovaného, ktoré poškodzujú aj akcionárske práva žalobcu, ako jediného akcionára žalovaného.

Dňa 4. 7. 2009 spísal [REDACTED], konajúci ako predseda predstavenstva [REDACTED] a [REDACTED], konajúci ako člen predstavenstva [REDACTED] na exekútorskom úrade [REDACTED] exekútorský zápis o právnom úkone (obdoba exekučnej Nz podľa slovenského Ex. por.), ktorým zaviazali [REDACTED] uhradiť spoločnosti [REDACTED] sumu 12.684.021,81 €. Na základe tohto exekútorského zápisu sp. zn. Exc 109/2009 začalo exekučné konanie na majetok žalovaného a jeho odberateľom boli doručené exekučné príkazy prikázaním inej peňažnej pohľadávky.

Súd konštatuje, že s odvolaním sa na zápisnicu z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDACTED] z 29.4.2009 [REDACTED] [REDACTED] konal a vystupoval ako predseda predstavenstva aj v prejednávanej právnej veci, keď dňa 26.8.2009 (čl. 199/200) doručil súdu oznámenie o odvolaní plnej moci PZ žalovaného a súčasne oznámil, že na zastupovanie žalovaného vo veci udelil plnú moc JUDr. Monike Ilčíšinovej.

Žalobca, ktorý v čase podania žaloby ako aj v čase rozhodnutia súdu je jediným akcionárom žalovaného zapísaným v zozname akcionárov u Centrálného depozitára CP SR nemá možnosť dosiahnuť ochranu svojich práv a právom chránených záujmov spojených súčasťou v spoločnosti žalovaného (t. j. ochranu nerušeného výkonu akcionárskych práv) iným spôsobom a inými právnymi prostriedkami než rozhodnutím súdu o podanej určovacej žalobe. Žalobca tvrdí, že napadnuté zhromaždenie nie je zasadnutím MVZ pre nesplnenie zákonných podmienok nevyhnutých na konanie MVZ a uznesenia na ňom prijaté nie sú uzneseniami MVZ. Z tohto dôvodu sa nemôže domáhať ochrany svojich práv podaním žaloby o určenie neplatnosti uznesení MVZ. Všetky vyššie uvedené okolnosti v ich vzájomných a vzájomne neoddeliteľných súvislostiach zakladajú podľa názoru súdu naliehavý právny záujem žalobcu v prejednávanej právnej veci.

Z hľadiska právneho posúdenia vecí a dôvodnosti podanej žaloby súd v spojitosti s vykonaným dokazovaním posudzoval otázku či sa dňa 29. 4. 2009 mohlo v súlade

so zákonom konať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ]
zvané na základe uznesenia OS BA I č. k. 14/2008 do rekreačného strediska [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ].

Podstatnou a pre rozhodnutie súdu právne významnou skutočnosťou bolo, že v čase konania tohto zhromaždenia bola zo zákona a následne aj uznesením NS SR č. k. 6 MOBdo 3/2009 z dňa 27.4.2009 odložená vykonateľnosť uznesenia OS BA I č. k. 14/2008.

Podľa § 243ha ods. 1 O. s. p. v znení k 23. 4. 2009, ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a súčasne s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa doručením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 243ha ods. 2 písm. b) O. s. p. v cit. znení účinky odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zanikajú rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní, najneskôr však uplynutím jedného roka od doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu, ak dovolací súd nerozhodne o predĺžení tejto lehoty.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že Generálny prokurátor SR doručil dňa 23. 4. 2009 Najvyššiemu súdu SR mimoriadne dovolanie voči uzneseniu OS BA I č. k. 14/2008 a súčasne navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

V zmysle § 243ha O. s. p. v znení platnom k 23.4.2009, dňom doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu t.j. 23.4.2009 došlo zo zákona k odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, a to na dobu 1 roka.

Účelom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním, ku ktorému dochádza zo zákona (§ 243ha O. s. p.) je zamedziť zmareniu účelu a cieľu mimoriadneho dovolania do doby, kým bude o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodnuté. Zákonodarca preto pripustil odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia ex lege momentom doručenia mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu.

Následné rozhodnutie Najvyššieho súdu č. k. 6 MOBdo 3/2009 zo dňa 27. 4. 2009 ničím nezmenilo už existujúce a zo zákona vzniknuté účinky odkladu vykonateľnosti uznesenia OS BA I č. k. 14/2008, a tieto len ohraničilo dobou do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora. Z judikatúry Ústavného súdu SR je tunajšiemu súdu známe, že uvedené uznesenie NS SR napadol ústavnou sťažnosťou zvolávateľ MVZ [REDAKOVANÉ] Namietal, že rozhodnutím NS SR č. k.

6 MObdo 3/2009 zo dňa 27. 4. 2009 boli porušené jeho práva zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd SR uznesením II. ÚS 355/2010-21 z 9. 10. 2010 sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Účel a význam odkladu vykonateľnosti nastupujúceho zo zákona ako aj procesného rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého mimoriadnym opravným prostriedkom je identický a spočíva v dočasnom vylúčení účinkov mimoriadnym opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia (II.ÚS 531/2011).

Dňom 23.4.2009, kedy v dôsledku mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora SR došlo zo zákona k odkladu vykonateľnosti uznesenia OS BA I č. k. 14/2008 už teda nemohol zvolávateľ [REDAKOVANÉ] konajúci [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] legitímne a v súlade so zákonom zvolať mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], takéto MVZ zrealizovať a spolu s ďalšími zúčastnenými subjektmi na takomto MVZ hlasovať a prijímať uznesenia.

Pokiaľ zvolávateľovi [REDAKOVANÉ], bola uznesením OS BA I č. k. 14/2008 zo dňa 30.3.2009 v zmysle § 181 ods. 3 Obch. zák. v znení platnom v danom čase, priznaná legitímácia na zvolanie MVZ spoločnosti [REDAKOVANÉ], toto oprávnenie trvalo len do 23. 4. 2009, kedy nastúpili účinky odkladu vykonateľnosti uzn. OS BA I č. k. 14/2008.

Po 23. 4. 2009 už žiadnym úkonom zvolávateľa spojeným s prípravou MVZ (pozvánka na MVZ z 30.4.2009 a ďalšia organizácia MVZ) ako ani úkonom spojeným s realizáciou tohto zhromaždenia dňa 29.4.2009, hlasovaním na ňom a prijatým uzneseniam nemožno priznať právne účinky.

Tieto úkony sú vykonané v rozpore so zákonom, nepoživajú právnu ochranu a majú charakter nulitných úkonov.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania a cit. ust. zák. dospel súd k záveru, že zhromaždenie konané dňa 29. 4. 2009 o 15,00 hod. v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného [REDAKOVANÉ] a uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného [REDAKOVANÉ]. Súd preto žalobe ako dôvodnej v celom rozsahu vyhovel. “

Po vyhlásení rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 sa prítomní účastníci (žalobca a žalovaný) vzdali práva na podanie odvolania proti tomuto rozsudku.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uviedol, že nebol účastníkom konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 23 Cb 130/2009 a o rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 sa dozvedel až 9. júla 2015 doručením rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 2 T 23/2012-6336 zo 17. februára 2015 (bol vyhlásený v neprítomnosti sťažovateľa), ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z pokusu pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody na jedenásť rokov. Sťažovateľ ďalej uvádza, že konanie mimoriadneho valného zhromaždenia bolo týmto rozsudkom klasifikované ako príprava na pokus trestného činu podvodu a z tohto dôvodu je dotknutou osobou.

Ako zo sťažovateľom predloženého rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 2 T 23/2012-6336 zo 17. februára 2015 vyplýva, v jeho odôvodnení (s. 45, 63 – 64) je zhrnutý obsah rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 s uvedením, že právoplatnosť nadobudol 23. apríla 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 386/2012-627 z 21. februára 2013.

Sťažovateľ porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 odôvodnil tým, že tento rozsudok bol jedným z hlavných dôkazov v trestnom konaní vedenom proti nemu, keďže z neho bolo zistené, že sťažovateľ nemohol mimoriadne valné zhromaždenie viesť ako jeho predseda do zvolenia predsedu mimoriadneho valného zhromaždenia, nemohol byť zvolený za predsedu predstavenstva žalovaného, nebolo prijaté uznesenie, ktoré ho do tejto funkcie zvolilo, pretože sa žiadne mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného 29. apríla 2009 neuskutočnilo. Rozsudok okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 je nesprávny, vydaný v rozpore so zákonom, pretože zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia, ako aj jeho konanie je právnou skutočnosťou a súd nemôže posudzovať právnou skutočnosť. Zvolávateľ zvolal mimoriadne valné zhromaždenie na základe

poverenia súdom, toto jeho právo bolo skonsumované, išlo o právnu skutočnosť, ktorá sa stala. Aj keby pri zvolávaní a konaní mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného došlo k porušeniu stanov spoločnosti, ktorýkoľvek akcionár sa mohol domáhať žalobou určenia neplatnosti prijatých uznesení. Je v rozpore s ústavou, ak súd vyhlási právnu skutočnosť za neexistujúcu a vymaže ju z dejín. Rozsudok súdu vo veci, v ktorej účastníci zhodne potvrdia, že medzi nimi neexistuje spor a na základe takéhoto zhodného tvrdenia súd vydá deklaratórny rozsudok, ktorým vyhlási právnu skutočnosť za neexistujúcu, musí byť chápaný ako paakt a nemôže zakladať právne následky. Okresný súd vo veci rozhodoval bez splnenia základného predpokladu pre svoje rozhodovanie, keď medzi účastníkom nebolo žiadneho sporu (aj žalovaný žiadal žalobe vyhovieť). Pokiaľ súdy prejednávajú spory a v tomto prípade sporu nebolo, postupom súdu došlo aj k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, pretože štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako z podanej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu týchto jeho práv malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012, ktorým o žalobe žalobcu proti žalovanému bolo rozhodnuté tak, že okresný súd určil, že zhromaždenie uskutočnené 29. apríla 2009 o 15.00 h v hoteli [REDAKOVANÉ] v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ] nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného a všetky uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného.

Z rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietať porušenie svojich základných práv a v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom je to možné len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania,

v ktorom namieta porušenie základných práv (napr. II. ÚS 3/05) alebo ním aspoň bol (napr. II. ÚS 564/2011).

Zo sťažnosti samotného sťažovateľa vyplýva, že účastníkom napadnutého konania boli Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej a [REDAKOVANÉ], resp. spoločnosť [REDAKOVANÉ], vo vzťahu ku ktorej bolo na pojednávaní 10. mája 2012 rozhodnuté o nepripustení jej vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Keďže sťažovateľ nemal v napadnutom konaní procesné postavenie účastníka konania (nebol žalobcom, žalovaným ani vedľajším účastníkom), nemohol v tomto konaní uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z tohto dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dochádzať ani k porušovaniu jeho základných a práv a slobôd (II. ÚS 205/04).

Pretože sťažnosť ústavnému súdu podal sťažovateľ, ktorý nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani sťažovateľom zdôrazňovaná skutočnosť, že rozsudok okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 bol zohľadnený i v rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 2 T 23/2012-6336 zo 17. februára 2015. Sťažovateľ predmet konania pred ústavným súdom vymedzil petitom svojej sťažnosti, a to tak, že k porušeniu ním označených základných práv malo dôjsť v konaní pred okresným súdom sp. zn. 23 Cb 130/2009, a nie v konaní Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK – 2 T 23/2012. Takéto vymedzenie predmetu konania pred ústavným súdom vylučuje zaoberať sa spôsobom zohľadnenia rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 130/2009-571 z 10. mája 2012 v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi.

Pre úplnosť, pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že samotné vykonanie mimoriadneho valného zhromaždenia bolo rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 2 T 23/2012-6336 zo 17. februára 2015 klasifikované ako príprava na pokus trestného činu podvodu a z tohto dôvodu je dotknutou osobou, zo sťažovateľom ústavnému súdu predloženého rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. PK – 2 T 23/2012-6336 zo 17. februára 2015 vyplýva, že týmto rozsudkom bol sťažovateľ uznaný vinným, pretože spoločne s ďalšou osobou predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene žalovaného, a to sťažovateľ ako predseda predstavenstva (jeho spoluobžalovaný ako podpredseda predstavenstva), predložili v Českej republike 4. júna 2009 súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ], na preukázanie tejto skutočnosti Zápisnicu z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], konaného 29. apríla 2009 v [REDAKOVANÉ] v rekreačnom stredisku [REDAKOVANÉ] podpísali exekútorské zápisy č. Exz 109/2009 a č. Exz 110/2009, v ktorých žalovaný uznal dlhy voči tretím osobám vo výške 12 684 021,81 €, resp. 179 250,69 €, zaviazal sa zaplatiť zmluvnú pokutu a súhlasil s priamou vykonateľnosťou exekútorských zápisov, ak dlh nebude zaplatený do 10. júna 2009, čo malo za následok vedenie exekúcie na majetok žalovaného, pričom takto sťažovateľ (a spoluobžalovaný) konali napriek svojej vedomosti, že na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky, dorúčením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora s návrhom na odklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 najvyššiemu súdu 23. apríla 2009 došlo zo zákona k odkladu jeho vykonateľnosti, rozhodnutia prijaté na zhromaždení konanom 29. apríla 2009 neboli schválené žalobcom ako akcionárom žalovaného a sťažovateľ sa nestal predsedom predstavenstva žalovaného.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016